

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **M. D.**, bytem,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2016, č.j. KUZZL/74642/2016, sp. zn. KUSP/74642/2016/DOP/Pe,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 04.10.2016, č.j. MMZL 125739/2016, sp. zn. MMZL-082034/2016-SS-PŘ-OOSA-2836/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce

shledán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b), k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b), k) silničního zákona, kterého se dopustil z nedbalosti porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 8 silničního zákona tím, že dne 18.06.2016 v 22:20 hod v obci, na místní komunikaci ulice, před domem č.p. 57, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., reg. zn., v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Na základě provedeného orientačního vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem, respektive odborné dechové zkoušky, prováděné certifikovaným dechovým analyzátozem Dräger, a to zasahující hlídkou Policie ČR (dále jen „PČR“), u něj byla zjištěna dne 18.06.2016 ve 22:30 hod hodnota 0,39 ‰ alkoholu v krvi, ve 22:36 hod pak hodnota 0,39 ‰ alkoholu v krvi. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰ tak u něj byla stanovena a potvrzena minimální hladina alkoholu v krvi ve výši 0,15 ‰ alkoholu v krvi.

3. Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. c) a § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.800,- Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců. Současně byla žalobci podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II.

Obsah žaloby

4. Žalobce se především ohradil proti opakovanému tvrzení žalovaného, dle něhož mu byla naměřena určitá hodnota alkoholu v krvi. Zdůraznil, že mu během silniční kontroly krev odebrána nebyla a nemohla být tedy ani podrobena příslušné zkoušce na množství alkoholu v ní. Při silniční kontrole používaný přístroj vyhodnocuje množství alkoholu v dechu, což představuje zcela jinou veličinu. Dle názoru žalobce však z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že bylo prokázáno, že měl v krvi 0,15 ‰ alkoholu. Tato skutečnost poté znamená, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil, když dospěl k závěru, že měl žalobce v krvi 0,39 ‰ alkoholu. Pokud žalovaný učinil jiný závěr o množství alkoholu v jeho krvi žalobce, což vyplývá pouze z odůvodnění napadeného rozhodnutí, nikoliv z jeho výroku, pak měl také změnit výrok o vině (popis skutkové věty). To však nebylo možné, neboť by takový postup znamenal porušení ustanovení § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný tedy mohl případně odvolání žalobce zamítnout, nicméně neměl zasahovat do skutkových závěrů správního orgánu I. stupně, nadto v jeho neprospěch. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že

hodnotu 0,15 ‰ alkoholu v krvi považuje za tolerovatelnou, a tudíž nelze vyloučit, že byl při své argumentaci veden především snahou potvrdit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nikoli snahou zjistit skutečný stav věci. Použití výrazu „tolerovatelný“ je naprosto neodůvodněné, neboť buď žalobce při řízení automobilu byl alkoholem ovlivněn, nebo ovlivněn nebyl a žádný přestupek nespáchal. Žalobce rovněž poukázal na zásadní rozpor mezi prvostupňovým a napadeným rozhodnutím, neboť správní orgán I. stupně dospěl na základě vyhodnocení provedeného dokazování k určitým skutkovým závěrům, přičemž žalovaný dospěl na základě stejných důkazů po jejich vyhodnocení k úplně jiným skutkovým závěrům, což mu však nebránilo v zamítnutí odvolání.

5. Správní orgány se však nezabývaly tím, co je z hlediska spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona tím nejzásadnějším, tj. zda a do jaké míry byl žalobce při řízení motorového vozidla ovlivněn alkoholem. Žalobce by správní žalobu nepodal tehdy, pokud by dechový analyzátor ukázal opakovaně hodnotu např. 0,5 ‰ alkoholu v dechu a více. Dle jeho názoru nelze hodnotu 0,39 ‰ bez dalšího považovat za takovou, která znamená ovlivnění schopnost automobil bezpečně řídit, což o to více platí o hodnotě 0,15 ‰. Z rozhodování správních orgánů žalobce nabyt dojmu, že dle jejich názoru daný přestupek spáchá každý, kdo řídí motorové vozidlo byť i s 0,10 ‰ alkoholu v krvi.

6. Žalovaný se rovněž neměl pouštět do úvah o případné fyziologické hladině alkoholu v krvi, neboť to by měla řešit pouze osoba s patřičnou odborností. Žalovaný však ani neuvedl, odkud své informace čerpal. Totéž platí o závěru žalovaného, že pokud měl žalobce v krvi 0,39 ‰ alkoholu v krvi, muselo toto množství ovlivňovat jeho chování.

7. Argumentace žalovaného stran vypořádání se s žalobcovými námitkami týkajícími se nevykonatelnosti pokuty se poté zcela míjí s podstatou námitek, neboť se týká problematiky viny a nikoli trestu (uložení pokuty).

8. Žalobce proto považoval napadené rozhodnutí jak za nezákonné, neboť došlo k porušení ustanovení správního řádu, tak za nepřezkoumatelné a zmatečné, a to s ohledem na rozpor mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním, které nemá oporu v provedeném dokazování. Žalovaný pak nemá ke svým závěrům ani odbornou způsobilost. Vzniknuvší situace tedy odůvodňuje návrh na vypracování znaleckého posudku, který by se zabýval mírou ovlivnění alkoholem při řízení vozidla, resp. tím, zda 0,15 ‰ alkoholu v krvi znamená ovlivnění schopnosti bezpečně řídit motorové vozidlo.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. K námitce žalobce, že mu nebyla na hodnotu krve v alkoholu krev odebrána, žalovaný uvedl, že předmětný dechový analyzátor neurčuje hodnotu alkoholu pouze ve výdechu, ale pomocí zabudovaných přepočtů i v krvi. Byla přitom stanovena toleranční pole pro vyhodnocení výsledků získaných dechovým analyzátozem, tak, že hodnota zobrazená na displeji dechového analyzátoru menší či rovna 0,24 ‰ značí, že výsledek vyšetření je

negativní. Hodnoty zjištěné dechovým analyzátozem v rozmezí větší nebo rovno 0,25 ‰ a menší nebo rovno 0,54 ‰ pak značí, že u vyšetřované osoby se v krvi nachází množství alkoholu odpovídající rozmezí 0,20 ‰ – 0,30 ‰ a při hodnotách větších nebo rovno 0,55 ‰ a menších nebo rovno 1,26 ‰ toto množství odpovídá rozmezí 0,3 ‰ až 1,00 ‰. Dle uvedených přepočtů se prostřednictvím výdechu do dechového analyzátoru určuje současně i hodnota alkoholu v krvi. Proto správní orgány nepochybily, když ve svých rozhodnutích uvedly, že u žalobce byla potvrzena minimální hladina alkoholu v krvi ve výši 0,15 ‰.

10. Žalovaný nezměnil prvostupňového rozhodnutí, neboť v odůvodnění svého rozhodnutí pouze snažil vysvětlit skutkové a právní závěry projednávané věci. Správní orgány obou stupňů toliko naměřenou hodnotu alkoholu v krvi na základě orientačního vyšetření provedeného schválených analyzátozem alkoholu v dechu upravily o toleranční pole 0,20 ‰ o maximální pesimistickou hodnotu nejistoty a současně o 0,04 ‰ o maximální chybu přístroje, na základě čehož byla zjištěna a potvrzena minimálně prokázaná hodnota alkoholu ve výši 0,15 ‰. Správní orgány tak postupovaly i v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, protože žalobce uznaly vinným dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona z ovlivnění alkoholem při řízení vozidla jen v takovém minimálním rozsahu, které mu bylo po odečtu tolerančních polí možno prokázat. Takto snížená hodnota je zároveň podstatná i z hlediska zapsaných bodů do evidenční karty řidiče, kdy nad 0,3 ‰ se zapisuje již 7 bodů. V České republice pak platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu, která je ve prospěch obviněných upravena pouze o toleranční pole v součtu ve výši 0,24 ‰, přičemž žalobce tuto hranici přesáhl. Proto je při nulové toleranci alkoholu zcela bezpředmětné zabývat se tím, zda žalobce byl či nebyl při řízení vozidla ovlivněn alkoholem. Žalovaný proto považoval vypracování navrhovaného znaleckého posudku za irelevantní.

11. K rozporované výši uložené pokuty žalovaný poznamenal, že současná právní úprava správním orgánům neumožňuje za vytýkaný přestupek žalobci uložit jinou sankci, než pokutu a zákaz činností. Dle ustanovení § 125c odst. 9 silničního zákona pak od uložení sankce při spáchání vytýkaného přestupku nelze upustit a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c) silničního zákona je pevně stanoveno rozmezí ve výši 2.500,- Kč – 20.000,- Kč, v němž se může správní orgán pohybovat při uložení sankce zákazu činnosti řízení motorových vozidel. Žalobci vzhledem ke spáchání dvou přestupků byla uložena úhrnná sankce ve výši 3.800,- Kč na spodní hranici zákonného rozpětí a zákaz činnosti na dobu 6 měsíců rovněž na spodní hranici zákonného rozpětí. Správní orgány přihlédly i k majetkovým poměrům žalobce a nejedná se o neúměrnou pokutu a navíc může požádat i o splátky. Žalobce již nabyt zletilosti, tudíž nese plnou odpovědnost za své protiprávní jednání a s nabytím řidičského oprávnění mu vznikly nejen práva, nýbrž i povinnosti, které je povinen dodržovat. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

12. V replice žalobce především uvedl, že důvodem pro podání správní žaloby byla skutečnost, aby se soud vyjádřil k otázce rozporu mezi zněním ustanovení § 125c odst. 1

písm. b) silničního zákona, které se zmiňuje o ovlivnění alkoholem při řízení motorového vozidla, a praxí aplikující zásadu tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení. Žalovaný svým závěrem o bezpředmětnosti diskuze o ovlivnění alkoholem v okamžiku nulové tolerance alkoholu současně sděluje, že za bezpředmětné považuje znění silničního zákona.

13. Žalobce k věci dále uvedl, že dobře pochopil rozhodnutí správního orgánu, tedy jak dospěl k hodnotě 0,15 ‰. Po žalovaném nepožadoval žádné vysvětlení, nýbrž pouze to, aby se zabýval otázkou, jak 0,15 ‰ alkoholu ovlivňuje řízení motorového vozidla, k čemuž došlo až ve vyjádření žalovaného. Nicméně pokud by tak žalovaný učinil a ovlivněním při 0,15 ‰ se zabýval, jednalo by se o poměrně revoluční postup, který by nebyl v souladu s dosavadní praxí. Je tedy nutné, aby se změnilo buď znění zákona, nebo dosavadní praxe tzv. nulové tolerance alkoholu, která je dle názoru žalobce v rozporu se zákonem.

V.

Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

15. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

16. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

17. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

18. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými

důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

19. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

20. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména

tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“.

V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod

č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

21. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrženými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

22. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Napadené

rozhodnutí je přitom nutné vnímat jako jeden celek a je tedy nutné zkoumat, zda vypořádání jednotlivých námitek a důkazů nevyplyvá obecně z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

23. Konkrétně k žalobcem navrhovanému důkazu znaleckým posudkem se žalovaný vyjádřil na straně 6 rozhodnutí, kde mj. uvedl: „K námitce obviněného, že měl v krvi 0,15 ‰ alkoholu, což však znamená, že měl v krvi pouze určité minimální množství alkoholu, avšak neznamená, že byl pod jeho vlivem, odvolací orgán uvádí, že, jak bylo již uvedeno shora, obviněný neměl v krvi „pouze“ 0,15 ‰ alkoholu, ale 0,15 ‰ alkoholu v krvi nad uvedenou tolerovanou hranici 0,24 ‰, tzn. že mu byla skutečně změřena hodnota 0,39 ‰ v krvi, jejíž výše zcela bez pochyb negativně ovlivňuje reakce obviněného jako řidiče a tím ohrožuje i ostatní účastníky silničního provozu. Rovněž i návrh obviněného na doplnění dokazování znaleckým posudkem, zda minimální výše alkoholu v krvi 0,15 ‰ může negativně ovlivnit řidiče, odvolací orgán v dané situaci považuje za bezpředmětný a návrh na provedení tohoto důkazu považuje za zcela nadbytečný, protože se v daném případě nejednalo o minimální hranici alkoholu v krvi u obviněného, a navíc skutkový stav byl v daném přestupkovém řízení bez jakýchkoliv pochybností zjištěn a prokázán, a proto odvolací orgán neshledává jakýkoliv důvod k doplnění dokazování.“ Soud považuje v návaznosti na uvedenou citaci, jakož i na ostatní závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, za nepochybné, že žalovaný vyhodnotil navrhovaný důkaz za nadbytečný, neboť považoval všechny ostatní podklady ve správním spise za postačující pro prokázání spáchání přestupku žalobcem.

23. Žalobce rovněž namítal nedostatečně vypořádané odvolací námitky týkající se nevykonatelnosti pokuty. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že žalobce v odvolání uvedl, že přestupci by měl být ukládán pouze takový trest, který lze vykonat, což však v jeho případě není možné, neboť studuje střední školu, nemá žádný příjem ani majetek, vyživují jej rodiče, kteří jej pravděpodobně ještě několik let vyživovat budou. Žalobci proto nebylo zřejmé, jak by mohl být trest vykonán. Dle názoru žalobce řízení automobilu v den pracovního klidu a ve 22:20 hod znamená naopak od závěrů správního orgánu to, že nebylo nutno očekávat zvýšený provoz. Žalobce se proto domníval, že mu bylo možné uložit pokutu na samé spodní hranici zákonného rozpětí, případně by akceptoval pokutu uloženou těsně nad stanovenou spodní hranicí. K takto specifikované odvolací námitce se posléze žalovaný vyjádřil zcela vyčerpávajícím způsobem na stranách 6, 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Mj. uvedl: „Pokud se týká závažnosti přestupku, tak k tomu odvolací orgán uvádí, že ačkoliv se přestupek stal ve večerních hodinách a v den pracovního klidu, tj. v sobotu, ač v tu dobu je předpoklad menšího provozu než v pracovní dny ve špičkách, tak zase v danou dobu je z důvodu tmy zhoršená viditelnost, čímž je zkrácen čas na reagování na nepředvídatelnou překážku, a navíc je předpoklad, že v danou dobu tj. po 22 hod. se budou vracet domů z restauračních zařízení, divadel, kin i jiní účastníci silničního provozu, a proto správní i odvolací orgán tuto skutečnost považuje pro obviněného jako přítěžující. (...) Správní orgán a shodně i odvolací orgán přihlédl ke skutečnosti, že se v daném případě jedná o osobu blízkém věku mladistvých, která z důvodu studijních povinností není ještě pravděpodobně výdělečně činná, ale vzhledem k dikci zákona o silničním provozu a přestupkového zákona mu zákon neumožňuje uložit v takových případech jinou sankci – přílehavější, která by lépe splnila především výchovnou funkci, než sankci ve formě pokuty a zákazu činnosti. (...) Vzhledem k tomu, že se jednalo o úhrnnou pokutu za dva přestupky a navíc překročení tolerované hranice alkoholu v krvi nebylo těsně nad touto hranicí, tj. nad 0,24 ‰ alkoholu v krvi, nemohl správní

orgán uložit sankci ve formě pokuty na spodní hranici zákonného rozpětí, tj. ve výši 2500 Kč, ale byl nucen tuto pokutu přiměřeně navýšit, ale to jen v takové míře, v jaké uložená pokuta je přiměřená předpokládaným majetkovým poměrům obviněného. (...). K poslední námitce obviněného, že uložená pokuta ve výši 3800 Kč je neadekvátní (...) odvolací orgán uvádí, že současně s nabytím zletilosti, tj. dovršením 18 let, nabývá osoba nejen práva, ale i povinnosti, které je dle zákona povinna dodržovat. V tomto duchu s právem získat řidičské oprávnění jsou pro každého spojeny i povinnosti stanovené zákony, které je povinen každý dodržovat, a v případě jejich nesplnění jsou za ně ukládány sankce. Tuto skutečnost musí přijmout sám obviněný, že nabytím zletilosti již namísto rodičů – jeho zákonných zástupců – ponese již sám odpovědnost za následky svých činů. Odvolací orgán nad rámec svých povinností jen podotýká, že věc lze po nabytí právní moci řešit např. požádáním správního orgánu o uhrazení pokuty prostřednictvím splátkového kalendáře.“ Nelze se tak ztotožnit s přesvědčením žalobce, že se žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela minul s podstatou této jeho námitky.

24. Soud se neztotožnil ani s žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí z důvodu rozporu výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak soud ověřil z obsahu správního spisu, dospěly správní orgány obou stupňů k totožnému závěru, tj. žalobci byla na základě provedené dechové zkoušky dechovým analyzátozem změřena hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,39 ‰. Správní orgán I. stupně na stranách 4 a 5 rozhodnutí k tomuto podrobně rozvedl princip funkce dechového analyzátoru. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na tuto argumentaci pouze navázal a dále ji rozvinul. S ohledem na odvolací námitku žalobce pak upřesnil, že mu nebyla prokázána hladina alkoholu v krvi ve výši 0,15 ‰, ale vzhledem na expertně stanovenou nejistotu přepočtu ve výši 0,24 ‰ tuto nejistotu přesáhl o 0,15 ‰ alkoholu v krvi. Ze strany žalovaného tudíž došlo pouze ke specifikaci vysvětlení závěrů správního orgánu I. stupně o výši minimální hodnoty hladiny alkoholu v krvi žalobce, které však zcela souzněly s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Je i nutné reflektovat skutečnost, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek.

25. Žalovaný tedy zjistil skutečný stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a odůvodnil onu míru ve vypořádání odvolacích námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině žalobce. Krajský soud nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok.

26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí (jakož i v prvostupňovém rozhodnutí) vyslovil žalovaný (resp. správní orgán I. stupně), je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

27. K námitce týkající se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18).

28. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011 – 68).

29. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.* Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) *řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*

30. Krajský soud v tomto ohledu v souladu se závěry správních orgánů připomíná, že zákonná úprava v České republice skutečně vychází z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v organismu řidiče. Tento závěr považuje krajský soud za správný, neboť byl opakovaně judikaturou Nejvyššího správního soudu potvrzen. Lze odkázat na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.09.2010, č.j. 8 As 59/2010-78, dle kterého: „(...) v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení

motorových vozidel.“ Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích [poznámka: aktuálně podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona]. Pokud krajský soud operoval s pojmem tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi, je třeba zdůraznit, že pro posouzení viny ze spáchání přestupku musí být vyloučeno, že je zjištění konkrétní hladiny alkoholu v těle obviněného důsledkem jiné okolnosti.“ Tento názor byl dále potvrzen např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22.03.2012, č.j. 7 As 77/2011–76, ze dne 11.03.2015, č.j. 3 As 141/2014–24, či ze dne 11.05.2016, č.j. 10 As 173/2015–32.

31. Společenská škodlivost žalobcova jednání v souzeném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Zákonodárce tím, že v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je totiž potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.05.2016, č.j. 10 As 173/2015–32).

32. Pokud se týká prokázání ovlivnění žalobce alkoholem, resp. prokázání přítomnosti alkoholu v těle žalobce, uvádí k tomuto soud následující. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona je řidič *kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.* Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o opatřeních“). Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu *povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.* Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu.

33. Zákon o opatřeních přitom předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. o) tohoto zákona např. dechová zkouška) a odborné lékařské vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. p), q) tohoto zákona např. odběr vzorku žilní krve). Odborné lékařské vyšetření vzorku krve se provádí v případě, kdy je odmítnuto provedení dechové zkoušky (viz ustanovení § 16 odst. 2

zákona o opatřeních). Je-li přitom dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.05.2016, č.j. 10 As 173/2015-32). K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16.05.2012, č.j. 3 As 12/2012-21 v němž uvedl: „(...) *přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.*“ Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že výraz „*orientační*“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „*přibližnost*“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,20 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2011, č.j. 2 As 56/2011-79). Pokud tedy žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) v odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval stran prokazatelné výše hladiny alkoholu v krvi žalobce mj. fyziologickou hladinou alkoholu v krvi, nejednalo se o skutečnost, jež by musela být prokazována osobou s odbornými znalostmi. Úvaha o fyziologické hladině alkoholu v krvi a odchylce měření dechového přístroje je právě s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a praxi správních orgánů pro správní orgány notorieta, ke které přihlížejí zcela automaticky z úřední povinnosti na základě získaných odborných poznatků. Jestliže proto správní orgány zohlednily (bez nutnosti zpracování odborného vyjádření v tomto oboru) při stanovení minimální hladiny alkoholu v krvi fyziologickou hladinu alkoholu v krvi a odchylku měření dechového přístroje, byl tento postup zcela správný. Ani této námitce proto krajský soud nemohl vyhovět.

34. Krajský soud z obsahu správního spisu (konkrétně ze záznamu o dechové zkoušce ze dne 19.06.2016, č.j. KRPZ-66793-2/PŘ-2016-150511, jehož součástí byl rovněž výstup z tiskárny dechového analyzátoru prokazující výsledky dechové zkoušky) zjistil, že žalobci byla při silniční kontrole dne 18.06.2016 v 22:25:08 hod provedena dechová zkouška přístrojem zn. Dräger Alcotest 7510, č. ARCN-0019 s pozitivním výsledkem 0,44 ‰ alkoholu v krvi. V čase 22:30:43 hod byla dechová zkouška zopakována s pozitivním výsledkem 0,39 ‰ alkoholu v krvi. Jelikož se tyto dva výsledky lišily o více než 10 %, byla provedena třetí dechová zkouška v čase 22:36:18 hod, která vykazala totožný pozitivní výsledek 0,39 ‰ alkoholu v krvi. Součástí spisového materiálu je též kalibrační protokol o zkoušce předmětného analyzátoru

č. 15/SV-792.3/5. Z něj je zřejmé, že kontrola přístroje byla provedena dne 13.08.2015 a příští zkouška měla být provedena dne 11.02.2016, příští kalibrace poté dne 11.08.2016 (viz čl. 6 ve spise správního orgánu I. stupně). Do správního spisu byl rovněž založen ověřovací list ze dne 21.08.2015, č. 7051-OL-D1379-15, dle kterého specifikovaný dechový analyzátor splňoval požadavky Opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C040-13, přičemž doba platnosti ověření měla uplynout dne 21.08.2016. Měření alkoholu v dechu žalobce pak bylo provedeno v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114 MP C008-08, podle které „je nutné při pozitivních zkouškách

na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.“ Významem metodiky měření se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 11.07.2013, č.j. 7 As 170/2012–24, v němž uvedl: „Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“ Dle názoru soudu měření alkoholu v organismu žalobce pomocí dechového analyzátoru Dräger, v.č. ARCN-0019, proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura. U žalobce proběhly v rozmezí pěti minut dvě dechové zkoušky pomocí ověřeného a řádně kalibrovaného analyzátoru, které potvrdily přítomnost alkoholu v jeho krvi. Rozdíl mezi výsledky obou měření přitom nepřesáhl 10 %, neboť výsledek obou těchto zkoušek byl totožný. Od prvního výsledku pak správní orgán I. stupně zcela správně a ve prospěch žalobce odečetl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí hodnotu 0,24 ‰, výsledná prokazatelná hodnota alkoholu v krvi tak dosáhla výše 0,15 ‰. I po odečtení stanovené odchylky byl alkohol v krvi žalobce přítomen a žalobce je tak plně odpovědný za předmětný přestupek. Nic nenasvědčuje tomu, že by výsledek měření nebylo možno považovat za věrohodný. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu tak náležitým způsobem prokázáno prostřednictvím orientační dechové zkoušky.

35. Soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.09.2010, č.j. 8 As 59/2010–78, dle kterého: „*Předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.*“ Pokud tedy i po odečtení tzv. fyziologické hladiny vychází kladná hodnota výše alkoholu v krvi, není na základě principu nulové tolerance možné zpochybňovat, že by s ohledem na marginální hladinu alkoholu (jak uvádí žalobce), nebyla naplněna skutková podstata přestupku.

36. Žalobce rovněž namítal, že nízká výsledná hodnota alkoholu naměřená dechovým analyzátozem zavdává pochybnost, zda byl pod vlivem alkoholu do takové míry, že to mohlo mít vliv na jeho reakce a řízení motorového vozidla. Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který k této problematice ve svém rozsudku ze dne 23.09.2011, č.j. 2 As 56/2011-79, uvedl: „*(...) není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této*

hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“ Tedy při posuzování, zda byl spáchán přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, se nerozlišuje míra škodlivosti takového jednání ve smyslu rozlišování řidičových schopností bezpečně vozidlo ovládat. Není tedy rozhodné, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačí, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol. V této souvislosti soud odkazuje taktéž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.07.2013, č.j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl: „(...) *pro závěr, že účastník řízení byl ovlivněn alkoholem, zásadně postačí, bude-li výsledek alespoň jednoho z provedených měření dostatečně spolehlivý, tj. bude-li jím mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že v okamžiku měření byl v těle účastníka řízení přítomen alkohol (...).*“ Jak již soud shrnul výše, výsledky orientačních dechových zkoušek i po odečtení stanovených odchylek (jež v sobě zahrnují mj. i možnost fyziologické hladiny alkoholu v krvi) prokázaly přítomnost alkoholu v krvi žalobce. Řídil-li proto žalobce motorové vozidlo v době, kdy byl v jeho těle přítomen alkohol, řídil pod vlivem alkoholu, a tímto jednáním naplnil materiální i formální stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona. Konkrétní okolnosti spáchání přestupku, tj. např. i výše naměřené hodnoty alkoholu, mají pak vliv až na výši sankce za protiprávní jednání. Soud proto považoval odmítnutí znaleckého zkoumání za účelem zjištění, zda 0,15 ‰ alkoholu v krvi znamená ovlivnění schopnosti žalobce bezpečně řídit motorové vozidlo, za zcela adekvátní postup žalovaného. Zobecnující podmínky, za jejichž splnění má nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení pravidel spravedlivého procesu, formuloval Nejvyšší správní soud nescetněkrát. Ve své rozhodovací praxi přitom důsledně vycházel a vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu i ustálené doktríny, podle nichž neakceptování důkazního návrhu pro nadbytečnost lze připustit v případě, že určité tvrzení, k jehož uvěření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23.09.2005, sp.zn. III. ÚS 359/05 (U 22/38 SbNU 579) a judikaturu v něm citovanou). Dle názoru soudu, i kdyby správní orgány přistoupily k provedení důkazu znaleckým posudkem, nemohl by jeho závěry nikterak vyvrátit důkaz dechovými zkouškami. Důkaz dechovou zkouškou, jež byla provedena pomocí řádně ověřeného a kalibrovaného analyzátoru, za současného naplnění podmínek stanovených metodikou měření alkoholu v dechu, je totiž zcela postačujícím k prokázání viny žalobce, neboť výsledky těchto zkoušek rovněž zohlednily možnou fyziologickou hladinu alkoholu v krvi (0,20 ‰), jakož i maximální dovolenou chybu dechového analyzátoru (0,04 ‰). I při jejich odečtení byly hodnoty zjištěného alkoholu v krvi žalobce nenulové. Bylo tedy prokázáno, že se v krvi žalobce nacházelo množství alkoholu nad běžnou fyziologickou hladinu s připočtením maximální dovolené chyby dechového analyzátoru. Výsledná zjištěná nenulová hodnota alkoholu v krvi žalobce pak byla zapříčiněna nepochybně požitím alkoholu, přičemž žalobce ani tuto skutečnost nikterak nevyvracel. V posuzovaném případě byl zachován časový odstup měření od posledního požití alkoholu a přístroj k měření alkoholu měl v době měření platnou kalibraci i ověřovací list. Dechová zkouška tak byla provedena v souladu se zákonem a je důkazem o tom, že žalobce řídil vozidlo v době, po kterou ještě byl pod vlivem alkoholu. Při uplatnění tzv. nulové tolerance alkoholu pak není úkolem správních orgánů zjišťovat, zda naměřené množství alkoholu může či nemůže řidiče při řízení vozidla ovlivnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 05.09.2016, č.j. 7 As 151/2016-23).

37. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu jako celku vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

38. K žalobní námitce odkazující na nevykonatelnost pokuty z důvodu její nepřiměřené výše lze poté uvést, že závěry správních orgánů ve vztahu k této otázce jsou věcně správné.

39. Dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.* Dle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprůšnější postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků. Dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c) silničního zákona se za přestupek uloží pokuta od 2 500 Kč do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b). Dle ustanovení § 125c odst. 9 silničního zákona nelze za přestupek podle odstavců 1 až 4 uložit napomenutí. Od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.

40. V první řadě je nutné připomenout, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení, tj. zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění, když je zjevné, že se při stanovování výše sankce všemi výše citovanými hledisky zabývaly, uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Po zvážení těchto okolností poté uložily žalobci pokutu ve spodní části zákonné sazby, tedy ve výši 3.800,- Kč. V souladu s judikaturou se žalovaný následně zabýval rovněž osobními a majetkovými poměry žalobce, především z pohledu toho, zda s ohledem na jeho věk bude vykonatelná. Na základě v odvolání uvedených tvrzení žalovaný provedl analýzu situace žalobce a dospěl k závěru, že uložená pokuta není neadekvátní. Soud k tomu uvádí, že žalobce byl v okamžiku spáchání přestupků osobou zletilou, a tudíž si musel být vědom všech negativních následků, jež mohlo jeho protiprávní jednání s sebou nést, tedy mj. možnosti uložení vysoké pokuty. Je přitom třeba připomenout, že výše pokuty má mj. reflektovat rovněž represivní a výchovnou funkci správního trestání. Kdyby byla přestupci uložena pokuta v příliš nízké výši v poměru ke spáchanému přestupku, fakticky by na takového přestupce neměla do budoucna potřebný výchovný efekt. Částka 3.800,- Kč rozhodně není částkou nepřiměřenou ve vztahu k osobě žalobce a nic na tom nemění ani okolnosti, na které

žalobce upozorňoval (nízký věk, studium na střední škole, závislost na výživě rodičů, žádný zdroj vlastních příjmů). Použité správní úvahy o výši pokuty nevybočují ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozporem. Uloženou pokutu přitom soud považuje i s ohledem na osobní, majetkovou a rodinnou situaci žalobce za zcela přiměřenou a reflektující všechny relevantní skutečnosti, a to zcela v souladu se zásadou předvídatelnosti, odpovídající své preventivní, represivní i výchovné funkci a rovněž plně odpovídající charakteru porušených povinností. Žalovaný ve svém rozhodnutí zcela správně konstatoval, že žalobci ničeho nebrání požádat po nabytí právní moci rozhodnutí správní orgán o možnost využití úhrady pokuty prostřednictvím splátkového kalendáře. Soud rovněž neopomenul, že se žalobce nadto nachází ve věku, kdy si již může, a to nepochybně i při studiu, samostatně přivydělávat na brigádách. Za takových okolností tedy nelze přisvědčit žalobci, že nemá fakticky žádnou možnost, jak uloženou pokutu uhradit. Tato námitka proto byla soudem vyhodnocena jako nedůvodná.

VI.

Závěr a náklady řízení

41. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

42. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

43. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.